DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

25 lutego | Nr. 5. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

145.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lutego 1936 r.

o wypuszczeniu 4% Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych.

Na podstawie art. 2, 6, 13 — 16 i 23 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 10) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 15 maja 1936 r. wypuszcza się 4% Pożyczkę Konsolidacyjną na kwotę imienną 600.000.000 złotych w złocie w obligacjach na okaziciela po 50, 100, 500, 1.000, 5.000 i 10.000 złotych w złocie.

§ 2. (1) Pożyczka podlega spłaceniu do dnia 15 maja 1982 r. drogą dwukrotnego w każdym roku trwania pożyczki, poczynając od dnia 15 listopada 1937 r., umarzania części obligacyj wylosowywanych w tym celu w dniach 15 maja i 15 listopada podług planu umorzenia, podanego w załączniku do rozporządzenia niniejszego (załącznik).

(2) Numery obligacyj, wylosowanych do umorzenia, będą ogłaszane w „Monitorze Polskim". Zasady i sposób przeprowadzania losowań obligacyj do umorzenia ustali osobny regulamin.

§ 3. (1) Odsetki stałe od pożyczki w wysokości 4 od sta w stosunku rocznym płatne są za zwrotem odpowiednich kuponów półrocznie zdołu w dniach 15 maja i 15 listopada, z wyjątkiem odsetek przypadających za pierwsze dwa kupony, z których kupon pierwszy obejmie odsetki od dnia 15 stycznia 1936 r. za okres półroczny i płatny będzie 15 lipca 1936 r., zaś kupon drugi obejmie odsetki za dalszy okres czteromiesięczny i płatny będzie 15 listopada 1936 r.

(2) Kapitał obligacji przestaje przynosić odsetki z dniem, w którym obligacja stała się płatną na skutek wylosowania jej do umorzenia.

(3) Każda obligacja jest zaopatrzona w kupony, płatne w najbliższym okresie trwania pożyczki, oraz w talon, upoważniający do otrzymania arkusza kuponowego na okres następny. Arkusz kuponowy, nie obejmujący okresu końcowego trwania pożyczki, będzie zawierał talon na dalszy arkusz kuponowy.

§ 4. Obligacje pożyczki, wylosowane do umorzenia w ciągu pierwszych 10 lat trwania pożyczki, podlegają wykupowi z nadpłatą 20%, zaś wylosowane w latach następnych — z nadpłatą 15% ponad ich wartość imienną z tem, że w odniesieniu do nadpłat czas trwania pożyczki liczy się od dnia 15 maja 1937 r.

§ 5. (1) Spłata kapitału pożyczki oraz wypłata odsetek i nadpłat nastąpi w złotych według równowartości 900/5332 grama czystego złota za jednego złotego w złocie zgodnie z przepisem art. 16 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) i art. 36 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509).

(2) Kapitał i odsetki oraz nadpłaty płatne są w kasach urzędów skarbowych, w Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Pocztowej Kasie Oszczędności i ich oddziałach.

§ 6. Obligacje pożyczki ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia, w którym stały się one płatnemi na skutek wylosowania ich do umorzenia, kupony zaś od obligacyj — po upływie lat 5 od dnia ich płatności.

§ 7. (1) Na obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej będą z tytułu konwersji wymieniane obligacje państwowych pożyczek wewnętrznych w stosunku 100 za 100 wartości imiennej z zachowaniem przepisów, zawartych w ust. (2) i (3).

(2) Do wymiany przyjmuje się obligacje:

1) 5% państwowej renty ziemskiej serji I z kuponem, płatnym 1 czerwca 1936 r.;
2) $5^1/_2$% pożyczki budowlanej serji II z kuponem, płatnym 15 września 1936 r.;
3) 5% państwowej renty wieczystej serji I z kuponem, płatnym 15 grudnia 1936 r.;
4) 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej, 3% premjowej pożyczki budowlanej serji I i 6% pożyczki inwestycyjnej — bez żadnych kuponów;
5) 6% Pożyczki Narodowej ze wszystkiemi płatnemi po dniu 15 stycznia 1936 r. kuponami, poczynając od kuponu płatnego 1 lipca 1936 r., i tylko od pierwonabywców tych obligacyj oraz od osób, które otrzymały te obligacje na zasadzie przelewu w myśl obowiązujących przepisów o obrocie obligacjami tej pożyczki.

(3) Obligacje 6% Pożyczki Narodowej bez kuponu, płatnego 1 lipca 1936 r., lecz ze wszystkiemi kuponami dalszemi, oraz obligacje 5% państwowej renty ziemskiej serji I bez kuponu, płatnego 1 czerwca 1936 r., będą również przyjęte do wymiany z tem jednak, że z tytułu konwersji zostaną za nie wydane obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej bez pierwszych 2-ch kuponów, płatnych 15 lipca i 15 listopada 1936 r.

§ 8. (1) Czas trwania wymiany (konwersji) ustala się na dziesięć miesięcy od dnia 15 lipca 1936 r. do dnia 15 maja 1937 r.

(2) Konwersję przeprowadzają kasy urzędów skarbowych, Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Pocztowa Kasa Oszczędności, Państwowy Bank Rolny i ich oddziały oraz inne placówki, upoważnione do tego przez Ministra Skarbu.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lutego 1936 r. Nr. 12, poz. 114).

Załącznik do § 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. (poz. 145).

Plan umorzenia 4% Pożyczki Konsolidacyjnej.

Data losowania do umorzenia obligacyj oraz płatności odsetek		Kapitał pożyczki do umorzenia	Raty umorzenia oraz nadpłaty i odsetki			
			Kwota umorzenia	Kwota nadpłaty	Kwota odsetek	Razem
15.XI.	1937	600.000.000	2.740.000	548.000	12.000.000	15.288.000
15.V.	1938	597.260.000	2.780.000	556.000	11.945.200	15.281.200
15.XI.	"	594.480.000	2.830.000	566.000	11.889.600	15.285.600
15.V.	1939	591.650.000	2.880.000	576 000	11.833.000	15.289.000
15.XI.	"	588.770.000	2.930.000	586.000	11.775.400	15.291.400
15.V.	1940	585.840.000	2.970.000	594.000	11.716.800	15.280.800
15.XI.	"	582.870.000	3.020.000	604.000	11.657.400	15.281.400
15.V.	1941	579.850.000	3.070.000	614.000	11.597.000	15.281.000
15.XI.	"	576.780.000	3.120.000	624.000	11.535.600	15.279.600
15.V.	1942	573.660.000	3.180.000	636.000	11.473.200	15.289.200
15.XI.	"	570.480.000	3 230.000	646.000	11.409.600	15.285.600
15.V.	1943	567.250.000	3.280.000	656.000	11.345.000	15.281.000

Data losowania do umorzenia obligacyj oraz płatności odsetek	Kapitał pożyczki do umorzenia	Raty umorzenia oraz nadpłaty i odsetki			
		Kwota umorzenia	Kwota nadpłaty	Kwota odsetek	Razem
15.XI. 1943	563.970.000	3.340.000	668.000	11.279.400	15.287.400
15.V. 1944	560.630.000	3.390.000	678.000	11.212.600	15.280.600
15.XI. „	557.240.000	3.450.000	690.000	11.144.800	15.284.800
15.V. 1945	553.790.000	3.510.000	702.000	11.075.800	15.287.800
15.XI. „	550.280.000	3.570.000	714.000	11.005.600	15.289.600
15.V. 1946	546.710.000	3.620.000	724.000	10.934.200	15.278.200
15.XI. „	543.090.000	3.690.000	738.000	10.861.800	15.289 800
15.V. 1947	539.400.000	3.750.000	750.000	10.788.000	15.288.000
15.XI. „	535.650.000	3.980.000	597.000	10.713.000	15.290.000
15.V. 1948	531.670.000	4.040.000	606.000	10.633.400	15.279.400
15.XI. „	527.630.000	4.110.000	616.500	10.552.600	15.279.100
15.V. 1949	523.520.000	4.190.000	628.500	10.470.400	15.288.900
15.XI. „	519.330.000	4.260.000	639.000	10.386 600	15.285.600
15.V. 1950	515.070.000	4.330.000	649.500	10.301.400	15.280.900
15.XI. „	510.740.000	4.410.000	661.500	10.214.800	15.286.300
15.V. 1951	506.330.000	4.490.000	673.500	10.126.600	15.290.100
15.XI. „	501.840.000	4.560.000	684.000	10.036.800	15.280.800
15.V. 1952	497.280.000	4.640.000	696.000	9.945.600	15.281.600
15.XI. „	492.640.000	4.720.000	708.000	9.852.800	15.280.800
15.V. 1953	487.920.000	4.810.000	721.500	9.758.400	15.289.900
15.XI. „	483.110.000	4.890.000	733.500	9.662.200	15.285.700
15.V. 1954	478.220.000	4.980.000	747.000	9.564.400	15.291.400
15.XI. „	473.240.000	5.060.000	759.000	9.464.800	15.283.800
15.V. 1955	468.180.000	5.150.000	772.500	9.363.600	15.286.100
15.XI. „	463.030.000	5.240.000	786.000	9.260.600	15.286.600
15.V. 1956	457.790.000	5.330.000	799.500	9.155.800	15.285.300
15.XI. „	452.460.000	5.420.000	813.000	9.049.200	15.282.200
15.V. 1957	447.040.000	5.520.000	828.000	8.940.800	15.288.800
15.XI. „	441.520.000	5.610.000	841.500	8.830.400	15.281.900
15.V. 1958	435.910.000	5.710.000	856.500	8.718.200	15.284.700
15.XI. „	430.200.000	5.810.000	871.500	8.604.000	15.285.500
15.V. 1959	424.390.000	5.910.000	886.500	8.487.800	15.284.300
15.XI. „	418.480.000	6.010.000	901.500	8.369.600	15.281.100
15.V. 1960	412.470.000	6.120.000	918.000	8.249.400	15.287.400
15.XI. „	406.350.000	6.230.000	934.500	8.127.000	15.291.500
15.V. 1961	400.120.000	6.330.000	949.500	8.002.400	15.281.900
15.XI. „	393.790.000	6.440.000	966.000	7.875.800	15.281.800
15.V. 1962	387.350.000	6.560.000	984.000	7.747.000	15.291.000
15.XI. „	380.790.000	6.670.000	1.000.500	7.615.800	15.286.300
15.V. 1963	374.120.000	6.780.000	1.017.000	7.482.400	15.279.400
15.XI. „	367.340.000	6.900.000	1.035.000	7.346.800	15.281.800
15.V. 1964	360.440.000	7.020.000	1.053.000	7.208.800	15.281.800
15.XI. „	353.420.000	7.150.000	1.072.500	7.068.400	15.290.900
15.V. 1965	346.270.000	7.270.000	1.090.500	6.925.400	15.285.900
15.XI. „	339.000.000	7.400.000	1.110.000	6.780.000	15.290.000
15.V. 1966	331.600.000	7.520.000	1.128.000	6.632.000	15.280.000
15.XI. „	324.080.000	7.660.000	1.149.000	6.481.600	15.290.600
15.V. 1967	316.420.000	7.790.000	1.168.500	6.328.400	15.286.900
15.XI. „	308.630.000	7.920.000	1.188.000	6.172.600	15.280.600
15.V. 1968	300.710.000	8.060.000	1.209.000	6.014.200	15.283.200
15.XI. „	292.650.000	8.200.000	1.230.000	5.853.000	15.283.000
15.V. 1969	284.450.000	8.340.000	1.251.000	5.689.000	15.280.000
15.XI. „	276.110.000	8.490.000	1.273.500	5.522.200	15.285.700
15.V. 1970	267.620.000	8.640.000	1.296.000	5.352.400	15.288.400
15.XI. „	258.980.000	8.790.000	1.318.500	5.179.600	15.288.100
15.V. 1971	250.190.000	8.940.000	1.341.000	5.003.800	15.284.800
15.XI. „	241.250.000	9.100.000	1.365.000	4.825.000	15.290.000
15.V. 1972	232.150.000	9.250.000	1.387.500	4.643.000	15.280.500

Data losowania do umorzenia obligacyj oraz płatności odsetek	Kapitał pożyczki do umorzenia	Raty umorzenia oraz nadpłaty i odsetki			
		Kwota umorzenia	Kwota nadpłaty	Kwota odsetek	Razem
15.XI. 1972	222.900.000	9.410.000	1.411.500	4.458.000	15.279.500
15.V. 1973	213.490.000	9.580.000	1.437.000	4.269.800	15.286.800
15.XI. „	203.910.000	9.750.000	1.462.500	4.078.200	15.290.700
15.V. 1974	194.160.000	9.910.000	1.486.500	3.883.200	15.279.700
15.XI. „	184.250.000	10.090.000	1.513.500	3.685.000	15.288.500
15.V. 1975	174 160.000	10.260 000	1.539.000	3.483.200	15.282.200
15.XI. „	163.900.000	10.440.000	1.566.000	3.278 000	15.284.000
15.V. 1976	153.460.000	10.620.000	1.593.000	3.069.200	15.282.200
15.XI. „	142.840.000	10.810.000	1.621.500	2.856.800	15.288.300
15.V. 1977	132.030.000	10.990.000	1.648.500	2.640.600	15.279.100
15.XI. „	121.040 000	11.190.000	1.678.500	2.420.800	15.289.300
15.V. 1978	109.850.000	11.380.000	1.707.000	2.197 000	15.284.000
15.XI. „	98.470.000	11.580.000	1.737.000	1.969.400	15.286.400
15.V. 1979	86.890.000	11.780.000	1.767.000	1.737.800	15.284.800
15.XI. „	75.110 000	11.990.000	1.798.500	1.502.200	15.290.700
15.V. 1980	63 120.000	12.190.000	1.828.500	1.262.400	15.280.900
15.XI. „	50.930.000	12.410.000	1.861.500	1.018.600	15.290.100
15.V. 1981	38.520.000	12.620.000	1.893.000	770.400	15.283.400
15.XI. „	25.900.000	12.840.000	1.926.000	518.000	15.284.000
15.V. 1982	13.060.000	13.060.000	1.959.000	261.200	15.280.200
	—	**600.000.000**	**93.217.500**	**682.429.600**	**1.375.647.100**

146.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne.

Na podstawie art. 45 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 361) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 7 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 95) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2 w punkcie a) zmienia się oznaczenie: „w punkcie d)" na oznaczenie: „w punkcie e)",

2) w § 2 zamiast punktów d) i e) wprowadza się punkty d), e) i f) o brzmieniu następującem:

„d) za spirytus surowy lub spirytusy rektyfikowane poślednich gatunków do wyrobu octu . . . . . 1,20 zł

e) za spirytus do wyrobu: eteru, politur, lakierów, syntetycznych środków leczniczych, preparatów organoterapeutycznych, stabilizacji ziół, materjałów wybuchowych i na wszelkie inne cele przemysłowe z wyłączeniem przemysłów artykułów spożywczych, oraz za spirytus skażony na cele dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych (szpitali, ambulatorjów, klinik, sanatorjów i t. p.):

1. za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony . . . . 0,90 zł
2. za spirytus surowy lub spirytusy rektyfikowane poślednich gatunków . . . . 0,80 zł

f) do celów napędowych łącznie ze środkiem skażającym:

1. za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony . . . . . 0,45 zł
2. za spirytus surowy lub spirytusy rektyfikowane poślednich gatunków . . . . 0,33 zł".

3) § 4 otrzymuje brzmienie następujące:

1. „Za denaturat w detalu cenę sprzedażną ustala się jak następuje:

a) o mocy 92° łącznie z butelką

1 litr	0,75 litra	0,5 litra
0,95 zł	0,75 zł	0,55 zł

b) o mocy 92° w blaszankach (bez wartości opakowania) 0,75 zł za litr.

2. Denaturat o mocy 92° w butelkach o pojemności 0,75 litra będzie sprzedawany w miarę posiadanych zapasów".

4) W § 5 dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Przepis powyższy może być stosowany również w przypadkach, wymagających ustalania w drodze wyjątku obniżonych cen dla poszczególnych gałęzi przemysłów".

§ 2. Znajdujące się w sprzedaży w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zapasy denaturatu mogą być sprzedawane po cenach ustalonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 361) w ciągu dni czternastu, licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 lutego 1936 r. Nr. 11, poz. 110).

147.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o dodatkowej rejestracji i stemplowaniu obligacyj Kolei Herby — Kielce.

Na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o przerachowaniu obligacyj Kolei Herby — Kielce (Dz. U. R. F. Nr. 3, poz. 11) i § 43 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 30, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. W celu zastosowania przepisów o wzajemności i odwecie, zawartych w § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 30, poz. 213), przy przerachowaniu i spłacaniu przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe" obligacyj Towarzystwa Kolei Herbo — Kieleckiej, emisji z 1909 r., zarządza się dodatkową rejestrację i ostemplowanie tych obligacyj.

§ 2. Posiadacze obligacyj, wymienionych w § 1, którzy dokonali rejestracji i ostemplowania tych obligacyj na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 września 1926 r. o rejestracji i ostemplowaniu obligacyj kolei Herby — Kielce (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 576) przez przymusowego zarządcę państwowego nad mieniem Towarzystwa Kolei Herby — Kielce, są zwolnieni od obowiązku dodatkowej rejestracji.

§ 3. Posiadacze obligacyj, wymienionych w § 1, którzy nie zarejestrowali tych obligacyj, winni złożyć je do zarejestrowania i ostemplowania w Ministerstwie Skarbu (Urząd Długów Państwa) wraz z dowodami, stwierdzającemi prawo własności i obywatelstwo posiadacza tych obligacyj w dniu 21 maja 1924 r.

Jako dowody własności obligacyj składać należy: oryginalne dowody kupna obligacyj przed datą 21 maja 1924 r., wystawione przez instytucje bankowe, za pośrednictwem których zgłoszone obligacje były nabyte, kwity depozytowe (bankowe) z przed daty 21 maja 1924 r., o ile one zawierają numery i odcinki zdeponowanych obligacyj, lub inne wiarogodne dokumenty, stwierdzające w sposób niewątpliwy, czyją własnością były dane obligacje w dniu 21 maja 1924 r.

Terminy dla dodatkowego złożenia obligacyj wraz z dowodami do zarejestrowania i ostemplowania ustala się: miesięczny — o ile chodzi o obligacje, znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w granicach Państwa Polskiego, i dwumiesięczny — o ile chodzi o obligacje, znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia poza granicami Państwa Polskiego. Bieg tych terminów liczy się od daty wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Obligacje winny być składane wraz z arkuszami kuponowemi.

§ 4. W razie, jeśli obywatelstwo właściciela i prawo własności obligacyj w dniu 21 maja 1924 r. nie zostanie w sposób niewątpliwy udowodnione, obligacje będą zarejestrowane i ostemplowane jako obligacje, co do których obywatelstwo ich posiadacza w dniu 21 maja 1924 r. nie zostało stwierdzone i będą traktowane przy spłacie narówni z obligacjami, stanowiącemi w dniu 21 maja 1924 r. własność posiadaczy o obywatelstwie rosyjskiem.

§ 5. Obligacje, podlegające w myśl rozporządzenia niniejszego zarejestrowaniu i ostemplowaniu, a do zarejestrowania i ostemplowania w terminie nie zgłoszone, uznane będą za stanowiące własność posiadaczy o obywatelstwie rosyjskiem.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1936 r. Nr. 13, poz. 120).

148.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku przemysłowego od zapałek.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku przemysłowego od zapałek.

§ 2. Scalony podatek przemysłowy od zapałek obejmuje wszystkie fazy obrotu zapałkami w handlu. Scalony podatek przemysłowy nie obejmuje fazy obrotu przemysłowego zapałkami, od którego opłaca podatek przemysłowy od obrotu Spółka Akcyjna do Eksploatacji Państwowego Monopolu Zapałczanego w Polsce w formie ryczałtu podatkowego w myśl art. 19 ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 45).

§ 3. Scalony podatek przemysłowy od zapałek wynosi zł 43 od jednego miljona zapałek.

§ 4. (1) Scalony podatek przemysłowy od zapałek wpłacać będzie Spółka Akcyjna do Eksploatacji Państwowego Monopolu Zapałczanego w Polsce.

(2) Spółka Akcyjna do Eksploatacji Państwowego Monopolu Zapałczanego w Polsce uprawniona jest do doliczania do ceny sprzedażnej zapałek scalonego podatku przemysłowego w wysokości, określonej w § 3 rozporządzenia niniejszego, z tem jednak, że nie może to spowodować zwyżki ceny zapałek przy sprzedaży detalicznej.

§ 5. Spółka Akcyjna do Eksploatacji Państwowego Monopolu Zapałczanego w Polsce wpłacać będzie scalony podatek przemysłowy od zapałek do Kasy 1 Urzędu Skarbowego w Warszawie do dnia 10 każdego miesiąca w wysokości podatku, przypadającego od obrotów zapałkami w miesiącu poprzednim.

§ 6. 1 Urząd Skarbowy w Warszawie otworzy w księdze bierczej podatku przemysłowego od obrotu specjalne konto dla księgowania scalonego podatku przemysłowego od zapałek, wpłacanego w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 7. Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie uprawniona jest do przeprowadzania kontroli nad prawidłowem obliczaniem oraz terminowem wpłacaniem scalonego podatku przemysłowego, przypadającego w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego, w trybie, określonym w §§ 12 — 25 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 51).

§ 8. Przedsiębiorstwa handlowe (część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym) nie opłacają oddzielnie podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od obrotów, uzyskanych przy sprzedaży zapałek, od których to obrotów został opłacony scalony podatek przemysłowy.

§ 9. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 15 stycznia 1936 r.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od zapałek (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 798).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1936 r. Nr. 13, poz. 121).

149.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku przemysłowego od cementu.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku przemysłowego od cementu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku przemysłowego od cementu obowiązane są cementownie.

§ 3. Scalony podatek przemysłowy od cementu wynosi 3,8% od całkowitego przychodu brutto za cement, osiągniętego przez cementownie, a ustalonego w myśl art. 5 p. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

§ 4. (1) Scalony podatek przemysłowy od cementu obejmuje wszystkie fazy obrotu cementem w stanie nieprzerobionym od cementowni aż do konsumenta.

(2) Za konsumenta uważa się nabywcę, który nabyty cement przerabia lub zużywa.

(3) Przedsiębiorstwa handlowe (część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym) nie opłacają oddzielnie podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od obrotów, uzyskanych przy sprzedaży cementu w stanie nieprzerobionym, od których to obrotów został opłacony scalony podatek przemysłowy.

§ 5. (1) Cementownie obowiązane są do opłacania scalonego podatku przemysłowego w trybie i terminach, przewidzianych dla podatku przemysłowego od obrotu w ustawie o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) ze zmianami, wprowadzonemi dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) ze zmianami, wprowadzonemi dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13), oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

(2) Cementownie obowiązane są do opłacania zaliczek na podatek przemysłowy, określonych w art. 36 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), w wysokości, wskazanej w § 3 rozporządzenia niniejszego, i w terminach, przewidzianych w art. 36 tejże ustawy.

§ 6. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 15 stycznia 1936 r.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 czerwca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cementu (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 531).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1936 r. Nr. 13, poz. 122).

150.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami objętemi Monopolem Tytoniowym, od obrotu wyrobami Państwowego Monopolu Spirytusowego, solą kuchenną (jadalną), bydlęcą i przemysłową oraz losami loterji państwowej.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami, objętemi Monopolem Tytoniowym, od obrotu wyrobami Państwowego Monopolu Spirytusowego, solą kuchenną (jadalną), bydlęcą i przemysłową oraz losami loterji państwowej.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami, wymienionemi w § 1 rozporządzenia niniejszego, obowiązane są przedsiębiorstwa państwowe: „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy", „Polski Monopol Solny" i „Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej".

§ 3. Scalony podatek przemysłowy wynosi:

a) 6,8% od całkowitej sumy prowizji (rabatu, różnicy ceny towaru i t. p.), udzielanej przy sprzedaży artykułów, objętych Monopolem Tytoniowym, wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego, soli kuchennej (jadalnej), bydlęcej i przemysłowej,

b) 5% od całkowitej sumy prowizji, udzielanej przy sprzedaży losów loterji państwowej.

§ 4. (1) Scalony podatek przemysłowy obejmuje wszystkie fazy obrotów handlu artykułami, wymienionemi w § 1 rozporządzenia niniejszego, w stanie nieprzerobionym.

(2) Przedsiębiorstwa handlowe (część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym) wolne będą od podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od obrotów, uzyskanych przy sprzedaży powyższych artykułów w stanie nieprzerobionym, od których został opłacony scalony podatek przemysłowy.

§ 5. Instytucje, wymienione w § 2 rozporządzenia niniejszego, uprawnione są do potrącania scalonego podatku przemysłowego (§ 3 rozporządzenia niniejszego) od całkowitej sumy prowizji (rabatu, różnicy ceny towaru i t. p.), udzielanej przy sprzedaży artykułów, określonych w § 1 rozporządzenia niniejszego.

§ 6. Instytucje, wymienione w § 2 rozporządzenia niniejszego, wpłacają scalony podatek przemysłowy do kasy 1 Urzędu Skarbowego w Warszawie do dnia 10 każdego miesiąca w kwotach, odpowiadających sumie scalonego podatku przemysłowego, przypadającego od obrotów odnośnemi artykułami (§ 1 rozporządzenia niniejszego) w miesiącu poprzednim. Ostateczny obrachunek należności z tytułu scalonego podatku przemysłowego w ciągu okresu budżetowego (od 1 kwietnia do 31 marca) oraz wyrównanie różnicy następuje w ciągu 2 miesięcy po upływie okresu budżetowego.

§ 7. 1 Urząd Skarbowy w Warszawie otworzy w księdze bierczej podatku przemysłowego od obrotu specjalne konta dla księgowania scalonego podatku przemysłowego, wpłacanego przez instytucje, wymienione w § 2 rozporządzenia niniejszego.

§ 8. Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie uprawniona jest do przeprowadzania kontroli nad prawidłowem obliczaniem oraz terminowem wpłacaniem scalonego podatku przemysłowego, przypadającego w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 9. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 15 stycznia 1936 r.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami objętemi Monopolem Tytoniowym, wyrobami Państwowego Monopolu Spirytusowego, solą kuchenną (jadalną), bydlęcą i przemysłową oraz losami loterji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 529).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1936 r. Nr. 13, poz. 123).

151.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku przemysłowego od artykułów, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Do opłacania scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami, wymienionemi w § 1, obowiązani są:

1) od artykułów, wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej—producenci, t. j. przedsiębiorstwa produkujące wspomniane artykuły, z wyjątkiem octu spirytusowego, od którego scalony podatek przemysłowy opłaca Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego;

2) od artykułów, sprowadzanych na obszar Rzeczypospolitej — osoby opłacające od tych artykułów cło, podatek spożywczy lub opłatę monopolową.

(2) Za producenta uważa się również osoby, wytwarzające artykuły (§ 1) z cudzych materjałów na rachunek osób trzecich.

§ 3. (1) Stawki scalonego podatku przemysłowego dla każdego rodzaju artykułów podane są w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego.

(2) Scalony podatek oblicza się:

1) od artykułów, wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem octu spirytusowego, — od obrotu, osiągniętego przez zakłady produkujące, a ustalonego w myśl art. 5 p. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym; nie dolicza się do obrotu podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te przedsiębiorstwa (art. 5 ustęp trzeci ustawy o państwowym podatku przemysłowym i § 32 ustęp pierwszy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 770);

2) od octu spirytusowego — od sumy uiszczonej lub należnej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego za spirytus, wydawany do wyrobu octu wytwórniom octu spirytusowego;

3) od artykułów, sprowadzanych na obszar Rzeczypospolitej, — od 100 kg wagi tych artykułów łącznie z wagą naczynia lub innego bezpośredniego opakowania z wyjątkiem kwasu octowego, który podlega opodatkowaniu od wagi netto; w razie przywozu wspomnianych artykułów w cysternach lub w innych podobnych środkach przewozowych, za wagę wymiarową do podatku przyjmuje się wagę netto z dodaniem 20% tej wagi (art. 5 ust. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej, Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732);

4) od artykułów, wytworzonych na obszarze Rzeczypospolitej na rachunek osób trzecich, — od całkowitej wartości sprzedażnej tych artykułów.

§ 4. (1) Scalony podatek przemysłowy obejmuje przy artykułach, wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej, wszystkie fazy obrotu artykułami, wymienionemi w § 1, w stanie nieprzerobionym od producenta do konsumenta, przy artykułach zaś przywożonych z poza granicy celnej, lub z obszaru W. M. Gdańska, — wszystkie fazy obrotu w stanie nieprzerobionym do konsumenta.

(2) Za konsumenta uważa się osobę, która nabyty artykuł przerabia lub zużywa. Nie uważa się za przerób uskutecznionego w rozlewniach rozlewu kwasu octowego oraz rozlewu octu winnego i spirytusowego pod warunkiem ujawnienia przez rozlewnię dostawcy kwasu octowego lub octu.

(3) Przedsiębiorstwa handlowe (cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym) nie opłacają oddzielnie podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od obrotów, uzyskanych przy sprzedaży artykułów, wymienionych w § 1, w stanie nieprzerobionym, od których to obrotów został opłacony scalony podatek przemysłowy.

§ 5. (1) Przedsiębiorstwa, znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej i produkujące artykuły, wymienione w § 1, z wyjątkiem przedsiębiorstw, produkujących ocet spirytusowy, obowiązane są do wpłacania scalonego podatku przemysłowego w trybie i terminach, przewidzianych dla podatku przemysłowego od obrotu w ustawie o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) ze zmianami, wprowadzonemi dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) ze zmianami, wprowadzonemi dekretem Prezydenta

Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13), oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

(2) Przedsiębiorstwa te obowiązane są do opłacania zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu, określonych w art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), według stawek, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego i w terminach, przewidzianych w art. 36 tejże ustawy.

(3) Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego (§ 2 ust. (1) rozporządzenia niniejszego) uprawniona jest do doliczania scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego do cen, przypadających za spirytus, wydawany do wyrobu octu wytwórniom octu spirytusowego. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wpłaca scalony podatek przemysłowy od octu spirytusowego do kasy 1 Urzędu Skarbowego w Warszawie do dnia 10 każdego miesiąca w wysokości, przypadającej od spirytusu, wydanego w poprzednim miesiącu do wyrobu octu spirytusowego. Ostateczny obrachunek należności z tytułu scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego w ciągu okresu budżetowego (od 1 kwietnia do 31 marca) oraz wyrównanie różnicy podatku następuje w ciągu 2 miesięcy po upływie okresu budżetowego. 1 Urząd Skarbowy w Warszawie otworzy w księdze bierczej podatku przemysłowego specjalne konto dla księgowania scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego, wpłacanego przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Siprytusowego. Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie uprawniona jest do przeprowadzania kontroli nad prawidłowem obliczaniem oraz terminowem wpłacaniem scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego, przypadającego w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

(4) Przy przywozie artykułów, wymienionych w § 1, z poza granicy celnej scalony podatek pobiera się w urzędach celnych przy zastosowaniu przepisów celnych równocześnie z należnościami celnemi, a przy wwozie wspomnianych artykułów przez urzędy celne, położone na obszarze W. M. Gdańska, względnie przy wwozie tychże artykułów z obszaru W. M. Gdańska, — w urzędzie przekazowo-odbiorczym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej — równocześnie z należnościami celnemi, podatkiem spożywczym lub opłatą monopolową.

§ 6. Krajowe przedsiębiorstwa przemysłowe zwolnione są od obowiązku opłacania scalonego podatku przemysłowego przy przywozie (§ 5 ust. (4)) następujących artykułów, sprowadzanych luzem (we wszelkich naczyniach z wyjątkiem butelek):

1) wszelkich destylatów oraz półfabrykatów lub fabrykatów wódczanych (likierów, rumu, araku, koniaku i t. p. wyrobów wódczanych), jeżeli artykuły te przeznaczone są dla gorzelni owocowych lub fabryk wódek do dalszego przerobu;

2) wina kwaśnego lub skażonego, jeżeli wina te przeznaczone są dla wytwórni octu lub gorzelni owocowych do dalszego przerobu;

3) wina gronowego, jeżeli wina te przeznaczone są dla wytwórni win gazowanych lub musujących do dalszego przerobu.

§ 7. Winni uszczuplenia podatku pobieranego przy przywozie artykułów, wymienionych w § 1 z poza granicy celnej, względnie przy wwozie tych artykułów z obszaru W. M. Gdańska, podlegają karze w myśl przepisów, zawartych w art. 41 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716).

§ 8. Obroty, osiągnięte z eksportu artykułów, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego, wolne są od scalonego podatku przemysłowego w myśl przepisów art. 3 p. 15 ustawy o państwowym podatku przemyslowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716).

§ 9. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie:

1) co do obrotów, osiągniętych na obszarze Rzeczypospolitej (§ 2 ust. (1) p. 1),—od dnia 15 stycznia 1936 r.,

2) co do artykułów, sprowadzanych na obszar Rzeczypospolitej (§ 2 ust. (1) p. 2), — od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego.

(2) Jednocześnie tracą moc rozporządzenia Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami z dnia 13 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 230) i z dnia 31 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 284).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1936 r. Nr. 13, poz. 124).

Załącznik do §§ 1 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. (poz. 151).

TABELA

zawierająca wykaz artykułów podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu, oraz stawki tego podatku.

Nr. porządkowy	Nazwa artykułu	Pozycja taryfy celnej	stawka podatku	
			od artykułów, wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej	od artykułów, sprowadzonych na obszar Rzeczypospolitej
			%% od przychodu brutto (§ 3 ust. (2) pkt. 1), 2) i 4) rozp.)	od 100 kg wagi łącznie z wagą naczynia lub bezpośredniego opakowania (§ 3 ust. (2) pkt. 3) rozp.)
1	Piwo pełne	272 p. 1 i 2	6,8%	14 zł
2	Piwo dubeltowe	272 p. 1 i 2	6,8%	20 „
3	Piwo mocne (porter i inne piwa mocne) . .	272 p. 1 i 2	6,8%	27 „
4	Miód sycony (do picia)	273 p. 1 i 2	7,2%	27 „
5	Arak i rum	276 p. 1 i 2	7,2%	143 „
6	Likier	277 p. 1 i 2	7,2%	211 „
7	Koniak i destylaty winne	278 p. 1 i 2	7,2%	179 „
8	Inne wódki gatunkowe, destylaty i nalewki oraz wyroby ze spirytusu owocowego i pejsachowego	277 p. 1 i 2	7,2%	163 „
9	Wino gronowe i rodzynkowe, zawierające do 16% alkoholu włącznie	280 p. 1	7,2%	34 „
10	Wino gronowe i rodzynkowe, zawierające ponad 16% alkoholu	280 p. 2	7,2%	85 „
11	Wino owocowe i jagodowe	281 p. 1,2 i 3	5,25%	16 „
12	Wino musujące i gazowane gronowe . . .	282 p. 1 i 2	7,2%	211 „
13	Wino musujące i gazowane owocowe oraz jagodowe	282 p. 2	5,25%	79 „
14	Wino sztuczne	281 p. 1,2 i 3	7,2%	20 „
15	Moszcz winny	280 p. 1 i 2	7,2%	20 „
16	Moszcz owocowy i jagodowy	281 p. 1,2 i 3	5,25%	16 „
17	Ocet spirytusowy	283 p. 1 i 2	12% od sumy uiszczonej lub należnej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego za spirytus, wydawany do wyrobu octu wytwórniom octu spirytusowego (§ 3 ust. (2) pkt. 2) rozp.)	5 „
18	Ocet winny	283 p. 1 i 2	5,25%	5 „
19	Kwas octowy do celów spożywczych . . .	332 p. 1 lit. b	7,7%	23 „
20	Ocet z kwasu octowego	283 p. 1 i 2	zwolniony	od wagi netto 5 zł
21	Drożdże piekarniane	284 p. 2	8,3%	33 „

152.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku przemysłowego od cukru.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku przemysłowego od cukru.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku przemysłowego od cukru obowiązane są cukrownie.

§ 3. Scalony podatek przemysłowy od cukru wynosi 5% od całkowitego przychodu brutto za cukier, osiągniętego przez cukrownie, a ustalonego w myśl postanowień art. 5 p. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym. Obrót, uzyskany przez cukrownie ze sprzedaży cukru innym cukrowniom w celu przerobu na cukier wyższego gatunku, nie podlega scalonemu podatkowi przemysłowemu.

§ 4. (1) Scalony podatek przemysłowy od cukru obejmuje wszystkie fazy obrotów cukrem w stanie nieprzerobionym od cukrowni aż do konsumenta.

(2) Za konsumenta uważa się nabywcę, który nabyty cukier przerabia lub zużywa.

(3) Przedsiębiorstwa handlowe (część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym) nie opłacają oddzielnie podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od obrotów, uzyskanych przy sprzedaży cukru w stanie nieprzerobionym, od których to obrotów został opłacony scalony podatek przemysłowy.

§ 5. Cukrownie uprawnione są do doliczania do ceny sprzedażnej cukru części scalonego podatku przemysłowego w wysokości 2,63%.

§ 6. (1) Cukrownie obowiązane są do opłacania scalonego podatku przemysłowego w trybie i terminach, przewidzianych dla podatku przemysłowego od obrotu w ustawie o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) ze zmianami, wprowadzonemi dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) ze zmianami, wprowadzonemi dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13), oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

(2) Cukrownie obowiązane są do opłacania zaliczek na podatek przemysłowy, określonych w art. 36 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu, nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), — w wysokości, wskazanej w § 3 rozporządzenia niniejszego, i w terminach, przewidzianych w art. 36 tejże ustawy.

§ 7. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 15 stycznia 1936 r.

(2) Jednocześnie tracą moc rozporządzenia Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru z dnia 21 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 703), z dnia 13 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 44) i z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 116).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1936 r. Nr. 13, poz. 125).

153.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 13 stycznia 1936 r.

w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do umowy handlowej między Polską a Wielką Brytanją, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 12 umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 59, poz. 380), Rząd Polski zgłosił z dniem 28 grudnia 1935 r. przystąpienie W. M. Gdańska do powyższej umowy.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 lutego 1936 r. Nr. 13, poz. 129).

154.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 31 stycznia 1936 r.

o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanji 1936/37 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Na podstawie art. 28 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), ustala się ilość spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi z produkcji gorzelni rolniczych w okresie kampanji 1936/37 r. na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu) na 23 miljony litrów spirytusu 100° (dwadzieścia trzy miljony litrów).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 lutego 1936 r. Nr. 42, poz. 74).

155.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lutego 1936 r.

o urzędach celnych, uprawnionych do odprawy przywożonych z zagranicy wytworów produkcji roślinnej.

Na podstawie § 24 ust. V p. 10 przepisów wykonawczych z dn. 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820), podaje się do wiadomości, że do odprawy celnej przywożonych z zagranicy wytworów produkcji roślinnej są uprawnione następujące urzędy celne:

a) do odprawy wytworów wymienionych w § 24 ust. V pp. 1 i 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego — Bielsko, Bydgoszcz, Cieszyn, Chojnice, Czarny Dunajec, Drawski Młyn, Gdynia, Grajewo, Grudziądz, Jamielnik, Kaczory, Katowice, Kraków, Leszno, Lwów, Ławoczne, Łódź, Łupków, Miasteczko, Muszyna, Podwołoczyska, Poznań, Przemyśl, Raczki, Rakowice, Śniatyń-Załucze, Sośnie, Sosnowiec, Stanisławów (podurząd pocztowy), Stołpce, Strzebielino, Tczew, Turmont, Warszawa, Wilno, Zbąszyń, Zdołbunów, Zduny, Zebrzydowice, Zwardoń, a na terenie W. M. Gdańska: Freibezirk, Hafenkanal, Hauptbahnhof, Leegetor, Oliva, Packhof, Post, Stutthof, Simonsdorf, Weichselbahnhof, Zoppot;

b) do odprawy nasion koniczyny, lucerny, przelotu, nostrzyku, komonicy i tymotki (§ 24 ust. V p. 5 przepisów wykonawczych do prawa celnego) — Cieszyn, Gdynia, Ławoczne, Katowice, Kraków, Podwołoczyska, Poznań, Przemyśl, Śniatyń-Załucze, Stołpce, Turmont, Zbąszyń, Zdołbunów, Zebrzydowice, a na terenie W. M. Gdańska—Freibezirk, Hafenkanal, Hauptbahnhof, Leegetor, Packhof, Post i Weichselbahnhof.

Równocześnie uchyla się obwieszczenie z dnia 30 października 1934 r. („Monitor Polski" Nr. 250, poz. 314).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 lutego 1936 r. Nr. 43, poz. 77).

156.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lutego 1936 r.

w sprawie urzędów celnych, uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich, służących do wyrobu barwników syntetycznych.

Na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej oraz na podstawie uwagi do pozycji 393 — 402 tejże taryfy w brzmieniu nadanem rozporządzeniem z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 657) zarządzam, co następuje:

1. Do odprawy celnej produktów pośrednich, objętych pozycjami 393—402 taryfy celnej przywozowej, służących do wyrobu barwników syntetycznych, upoważnia się Urzędy Celne: Bielsko, Gdynia, Kraków wraz z Oddziałem Poczta, Lwów wraz z Oddziałem Poczta, Łódź, Poznań, Warszawa wraz z Oddziałem Poczta, a na terenie W. M. Gdańska—Leegetor, Oliva, Weichselbahnhof oraz Post.
2. Urząd Celny w Wilnie wraz z jego oddziałem pocztowym, oraz oddziały pocztowe urzędów celnych w Bielsku, Gdyni, Łodzi i Poznaniu mogą odprawiać tylko te z wymienionych wyżej produktów, które są przeznaczone dla wyższych zakładów naukowych, instytucyj naukowych, zakładów naukowo - badawczych oraz szpitali i klinik.

3. Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie z dnia 9 października 1934 r. („Monitor Polski" Nr. 251, poz. 318 z 1934 r.).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 lutego 1936 r. Nr. 43, poz. 78).

157.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 4 lutego 1936 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694), zostały w drodze losowania w okresie czasu od 2 do 30 stycznia 1936 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr.Nr.	Data wylosowania.	Nr.Nr.	Data wylosowania
42	9.I. 1936	14165	23.I. 1936
569	9.„ „	14658	16.„ „
1761	30.„ „	15494	30.„ „
2411	30.„ „	15757	16.„ „
3088	2.„ „	16234	16.„ „
3193	30.„ „	17284	30.„ „
4454	9.„ „	22515	2.„ „
6690	23.„ „	22756	30.„ „
7302	23.„ „	23809	2.„ „
8514	2.„ „	26310	9.„ „
9074	2.„ „	29293	16.„ „
9700	23.„ „	29713	23.„ „
9870	2.„ „	32138	23.„ „
11891	9.„ „	32345	16.„ „
12548	16.„ „	33059	2.„ „
12916	16.„ „	35084	23.„ „
13068	9.„ „	36053	9.„ „
13386	30.„ „		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 lutego 1936 r. Nr. 42, poz. 75).

158.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 6 lutego 1936 r.

w sprawie wylosowanych w dniach 1, 3 i 4 lutego 1936 r. premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z r. 1935.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 1, 3 i 4 lutego 1936 r. 1.200 premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z r. 1935 na ogólną sumę 949.000 (dziewięćset czterdzieści dziewięć tysięcy) złotych w złocie; numery seryj i numery obligacyj, na które padły premje i ich wielkość podane są w załączniku do Nr. 40 „Monitora Polskiego" z dnia 18 lutego 1936 r.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

159.

OKÓLNIK T. 18 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 1920/2/36

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 964 tar. celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

pręty stalowe szlifowane, malowane lub inaczej obrobione, zgięte w kształcie magnesu, lecz jeszcze nie namagnesowane, podlegają ocleniu według poz. 964 pkt. odpowiedni taryfy celnej, jako wyroby stalowe obrobione, osobno niewymienione.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 lutego 1936 r. Nr. 37, poz. 67).

160.

OKÓLNIK T. 17 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 1327/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1085 p. 10 t. c).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) żelazne walce z powłoką gumową do maszyn drukarskich podlegają ocleniu według poz. 1085 p. 10 lit. „a" taryfy celnej;

2) żelazne lub mosiężne walce maszynowe z wykonanemi na powierzchni deseniami do drukowania tkanin, wyciskania deseni na papierze, na skórze i t. p. również podlegają ocleniu według poz. 1085 p. 10 litera odpowiednia taryfy celnej.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 lutego 1936 r. Nr. 38, poz. 68).

161.

OKÓLNIK T. 19 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 2236/2/36

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 997 pp. 2 i 3 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Jako metal płatkowy (cynfolję), wymieniony w poz. 997 pp. 2 i 3 taryfy celnej, należy clić cienką blachę z cyny, ołowiu oraz z metali i ich stopów wymienionych w poz. 977—979 i 981, o ile 1 metr kwadratowy takiej blachy waży nie więcej jak: dla cyny 264 g, dla ołowiu 395 g, dla miedzi i jej stopów 330 g, dla aluminjum i jego stopów 96 g.

Wobec okoliczności, iż przywożony do kraju metal płatkowy nadchodzi często przełożony bibułką, białym lub kolorowym papierem, papierem nasyconym parafiną lub innemi substancjami i papier taki służy zazwyczaj razem z metalem płatkowym do opakowania różnych drobnych przedmiotów, jak naprzykład wyrobów cukierniczych, tytoniowych i t. p., to papier ten należy traktować również jako towar i clić osobno w zależności od jakości papieru, z ewentualnem uwzględnieniem uwagi po poz. 821 taryfy celnej.

Zarazem wyjaśnia się, że metal płatkowy podklejony lub sprasowany z papierem opłaca cło łącznie z tym papierem.

Wagi wałków, na których jest nawinięty metal płatkowy, nie wlicza się do wymiarowej wagi towaru.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 lutego 1936 r. Nr. 43, poz. 76).

162.

OKÓLNIK T. 22 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1936 r.

L. D. IV. 2824/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1050 tar. celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wymienione w pozycji 1050 taryfy celnej maszyny podlegają ocleniu oddzielnie od silników, zapomocą których są wprowadzane w ruch.

Silniki do powyższych maszyn podlegają ocleniu według odpowiednich pozycyj taryfy celnej w zależności od rodzaju silnika.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 lutego 1936 r. Nr. 39, poz. 71).

163.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1936 r.

L. D. IV. 854/3/36

w sprawie przywozu z Włoch oraz posiadłości włoskich środków płatniczych i papierów wartościowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 listopada 1935 r. w sprawie wykonania art. 16 Statutu Ligi Narodów (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 511) oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r. o ograniczeniach obrotu towarowego z Włochami oraz posiadłościami włoskiemi (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 510, tekst ogłoszony również w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 32 z 1935 r., poz. 716), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Środki płatnicze (banknoty, monety) przy przywozie z Włoch oraz posiadłości włoskich do obszaru celnego polskiego nie podpadają pod zakaz przywozu towarów, ustanowiony w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r.

Natomiast przywóz z Włoch oraz posiadłości włoskich do polskiego obszaru celnego papierów wartościowych (obligacje, akcje) jest dopuszczony tylko za każdorazowem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu, po udowodnieniu przez zainteresowanych, że przywóz nie ma na celu dokonania jakiejkolwiek z tranzakcyj, objętych zakazami dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 listopada 1935 r., lub z tego rodzaju tranzakcyj nie wynika.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 lutego 1936 r. Nr. 40, poz. 72).

164.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 lutego 1936 r.

L. D. V. 45832/5/36

w sprawie wymiany znaczków stemplowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Opłat Stemplowych, do tych Urzędów Skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych oraz do tych Urzędów Skarbowych, którym jest poruczona sprzedaż znaków stemplowych.

Na skutek dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) stały się zbędne znaczki stemplowe wartości 25 gr oraz zmniejszyło się znacznie zapotrzebowanie znaczków wartości 10 gr, 20 gr, 30 gr i 40 gr. W związku z tem Ministerstwo Skarbu poleca Urzędom Opłat Stemplowych oraz Urzędom Skarbowym, aby załatwiały przychylnie wnioski — bądź dystrybutorów znaków stemplowych bądź innych osób — o wymianę znaczków stemplowych wartości 10 gr, 20 gr, 30 gr i 40 gr na inne rodzaje znaczków stemplowych, wskazane przez stronę, lub na blankiety wekslowe — jeżeli wniosek zostanie przedstawiony najpóźniej do dnia 10 marca 1936 r. Nadto należy załatwiać przychylnie wnioski o wymianę znaczków 25-groszowych na inne rodzaje znaczków stemplowych lub na blankiety wekslowe, jeżeli wniosek pochodzi nie od dystrybutora ale od innej osoby (dystrybutorzy mogą zbyć znaczki 25-groszowe, sprzedając po 2 takie znaczki zamiast jednego 50-groszowego). Wymiany należy dokonywać nietylko na wniosek pisemny, ale też na wniosek ustny. Wniosek pisemny jest wolny od opłaty stemplowej (art. 142 pkt. 8 u. o. s.). Wymiana ma być dokonana bez pobrania należności 10%-owej przewidzianej w § 94 r. w. s. (powołany bowiem przepis dotyczy wymiany znaków stemplowych uszkodzonych lub nieodpowiednio użytych).

Zarządzenia powyższe **nie** dotyczą znaczków uszkodzonych lub nieodpowiednio użytych, co do których nie ulegają zmianie §§ 86—94 r. w. s.

Jeżeli urząd skarbowy na mocy § 25 r. w. s. wyznaczył dystrybutorowi co do poszczególnych kategoryj znaczków stemplowych ilość minimalną, którą ma stale utrzymywać na składzie, to urząd skarbowy ma do końca kwietnia b. r. wydać w tym przedmiocie decyzję ponowną, dostosowaną do warunków obecnych. Do czasu wydania tej nowej decyzji nie obowiązuje dystrybutora decyzja poprzednia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

165.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia13 lutego 1936 r.

L. D. V. 35440/4/35

w sprawie standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Wślad okólnika z dnia 26 września 1935 r. L. D. V. 30792/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 27, poz. 611) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu:

1) pismem z dnia 24 października 1935 r. Nr. H. W. VI-9/10, skierowanem do Giełdy Zbożowo - Towarowej w Bydgoszczy, wyraziło zgodę na wprowadzenie do tamtejszej ceduły giełdowej notowań mąk żytnich 60% i 65% pod warunkiem jednak, że w cedule giełdowej przy notowaniach tych mąk będzie zaznaczone: „wyłącznie dla dostaw dla W. M. Gdańska";

2) pismem z dnia 21 stycznia 1936 r. Nr. H. W. VI-1/5 uzupełniło podaną w powołanym okólniku tabelę ogólnokrajowych standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich następującym standartem mąki żytniej:

„gat. I 0—65%"

z tem, że powyższy standart obowiązywać będzie na wszystkich giełdach zbożowo - towarowych od dnia 21 stycznia 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

166.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lutego 1936 r.

L. D. V. 20802/2/36

w sprawie poboru zaliczki na nadzwyczajną daninę majątkową w I grupie kontyngentowej w 1936 roku.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W dniu 13 lutego 1936 r. zostało ogłoszone w Dzienniku Ustaw rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 stycznia 1936 r. w sprawie obliczenia i poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej w 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 97).

W myśl § 2 lit. a) powyższego rozporządzenia, od płatników I grupy kontyngentowej (rolnictwo) przypada do zapłaty w terminie do dnia 30 kwietnia 1936 r. włącznie zaliczka na nadzwyczajną daninę majątkową w tejże grupie.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu przypomina, że do uiszczenia zaliczki są obowiązani płatnicy podatku gruntowego. którzy w 1936 roku opłacają ponad 25 zł państwowego podatku gruntowego bez degresji i progresji, z wyjątkiem zwolnionych od obowiązku płacenia daniny w myśl art. 4 ustawy o nadzwyczajnej daninie majątkowej. Zwraca się przytem uwagę, że gospodarstwa rolne do 7 ha obszaru ziemi są zawsze zwolnione od obowiązku płacenia daniny.

Zaliczkę obliczają — w powiatach, stanowiących okręg jednego urzędu skarbowego — urzędy skarbowe, w których okręgu są położone grunta, podlegające nadzwyczajnej daninie majątkowej; jeżeli powiat jest podzielony na dwa lub więcej okręgów urzędów skarbowych— urzędy skarbowe właściwe dla obliczenia progresji w państwowym podatku gruntowym.

Wysokość zaliczki wynosi:

a) dla płatników podatku gruntowego, opłacających w 1936 r. państwowy podatek gruntowy ponad 25 zł do 60 zł rocznie (bez degresji) — 11% podatku gruntowego bez degresji;

b) dla płatników podatku gruntowego, opłacających w 1936 r. państwowy podatek gruntowy ponad 60 zł rocznie (bez progresji) — 22% państwowego podatku gruntowego bez progresji.

Jeżeli zatem w stosunku do 1935 roku stan majątku, jak również wysokość podatku gruntowego u poszczególnych płatników nie uległy zmianie — zaliczka wynosi 50% nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej, obliczonej na 1935 rok.

O wysokości zaliczki zawiadamia się płatników przy pomocy specjalnych zawiadomień. Druki zawiadomień będą przesłane bezpośrednio urzędom skarbowym według rozdzielnika, który był stosowany w 1935 r. przy rozsyłce nakazów zapłaty na nadzwyczajną daninę majątkową w I grupie kontyngentowej.

Do akcji obliczenia zaliczki i rozesłania zawiadomień o jej wysokości należy przystąpić w takim czasie, by zawiadomienia były doręczane płatnikom bezwzględnie **przed 15 kwietnia 1936 r.**

Omyłki rachunkowe w obliczeniu zaliczki prostują urzędy skarbowe we własnym zakresie z urzędu lub na wniosek płatnika.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

167.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lutego 1936 r.

L. D. V. 2074/1/36

w sprawie umorzenia drobnych zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W celu usunięcia z ksiąg bierczych drobnych zaległości podatkowych, pochodzących z przed lat kilku, a więc w przeważnej mierze już nieściągalnych, zarządzam na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr. 50, poz. 336) co następuje:

I.

1) Umarza się z urzędu zaległości w podatkach:

1) gruntowym,
2) od nieruchomości,
3) przemysłowym, pobieranym w formie świadectw przemysłowych,
4) przemysłowym od obrotu,
5) dochodowym z Dz. I,
6) majątkowym,
7) od lokali,
8) od placów budowlanych,

pochodzące z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie (z terminem płatności nie późniejszym niż 31 grudnia 1933 r.), a figurujące w księgach bierczych w dniu 31 marca 1936 r., o ile ogólna suma tych zaległości w każdym z wymienionych podatków u poszczególnego płatnika nie przekracza kwoty 400 zł (w podatkach dochodowym i od nieruchomości, łącznie z dodatkiem kryzysowym), nie licząc dodatków na rzecz związków samorządowych i szkół oraz 15% dodatku, pobieranego na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127), przyczem w kwestji dodatków jest miarodajny stan prawny z grudnia 1935 roku. Podatek przemysłowy, pobierany w formie świadectw, i podatek przemysłowy od obrotu traktuje się w tym wypadku jako oddzielne podatki.

2) Umorzenie zaległości podatkowych, przewidzianych w ust. 1), powoduje umorzenie przypadających od tych zaległości dodatków państwowych i samorządowych, odsetek oraz kosztów egzekucyjnych.

II.

1) Umorzeniu w myśl cz. I niniejszego okólnika podlegają zaległości bez względu na to, czy pochodzą z wymiarów prawomocnych czy też nieprawomocnych, czy są odroczone lub rozłożone na raty, chociażby celem ich ściągnięcia dokonano zajęcia ruchomości i wierzytelności lub praw majątkowych albo też nawet zabezpieczono je hipotecznie lub w inny sposób.

2) Nie podlegają jednak umorzeniu na podstawie niniejszego okólnika **zaległości**:

a) zgłoszone do masy konkursowej wskutek upadłości, jeżeli postępowanie upadłościowe nie zostało jeszcze ukończone,
b) znajdujące pokrycie w sumach złożonych do depozytu sądowego w wyniku zgłoszenia tych zaległości do egzekucji sądowej,
c) znajdujące pokrycie w sumach, które zostały scedowane na pokrycie zaległości w trybie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 18 lipca 1931 r. L.D.V. 13199/1/31 i następnych (Zbiór okólników z r. 1933, str. 425—429) lub też w trybie postanowień § 2 art. 103 ordynacji podatkowej,
d) znajdujących pokrycie w sumach nadpłat, wyprowadzonych na kontach płatników na d. 31 marca 1936 r. z tytułu innych należności podatkowych,
e) korzystające z ulg na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225), jeżeli kwota tych zaległości, obliczona w sposób wskazany w cz. I ust. 1), przekraczała przed zastosowaniem ulg z tego rozporządzenia 400 zł.

III.

1) Z dniem 1 marca 1936 r. urzędy skarbowe zaniechają prowadzenia egzekucji w stosunku do tych zaległości, wymienionych w cz. I ust. 1) niniejszego okólnika, które jako nieprzekraczające już w tym dniu kwoty 400 zł, będą podlegały umorzeniu. Tytuły wykonawcze, odnoszące się do tych zaległości, działy egzekucyjne urzędów skarbowych wycofają ze zbiorów tytułów w poszczególnych grupach i podgrupach i złożą je osobno, ażeby następnie, po odpisaniu zaległości w księgach bierczych, złożyć te tytuły do grupy III. Tak samo należy postępować z tytułami wykonawczemi na te zaległości, które wskutek obniżenia się ich po dniu 1 marca 1936 r. do kwoty 400 zł będą podlegały umorzeniu.

2) Jeżeli jednym tytułem wykonawczym objęte są zaległości, podlegające umorzeniu na podstawie niniejszego okólnika, oraz zaległości nieobjęte tym okólnikiem, należy w odniesieniu do zaległości pierwszego rodzaju zaznaczyć tę okoliczność w tytule i kontynuować egzekucję tylko w stosunku do pozostałych zaległości. W tych wypadkach należność z tytułu niepobranych jeszcze kosztów egzekucyjnych należy obliczać, przyjmując za podstawę kwotę zaległości, podlegających egzekucji.

IV.

W stosunku do zaległości w podatkach, wymienionych w cz. I ust. 1) niniejszego okólnika, a pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie, jeżeli te zaległości prze-

kraczają w dniu 1 marca 1936 r. kwotę 400 zł, egzekucję po tym dniu aż do końca marca 1936 roku można prowadzić tylko na kwoty nadwyżek zaległości ponad 400 zł. Z chwilą, gdy zaległość obniży się do kwoty 400 zł, należy postąpić z tytułem wykonawczym w sposób, wskazany w cz. III niniejszego okólnika.

V.

1) Wszelkie wpłaty, dokonane po dniu 1 marca 1936 r. na poczet zaległości w podatkach, wymienionych w cz. I ust. 1) niniejszego okólnika, a pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie, jeżeli te zaległości, jako nieprzekraczające już w dniu tym kwoty 400 zł, podlegają umorzeniu, winny być wyprowadzone jako nadpłata i zarachowane na poczet innych płatnych należności podatkowych płatnika. Jeżeli zaś chodzi o zaległości, przekraczające kwotę 400 zł, wpłatami po dniu 1 marca 1936 r. należy pokrywać tylko nadwyżkę zaległości ponad 400 zł, a z resztą wpłat postąpić w sposob wyżej wskazany.

2) Postanowienia ustępu 1) stosuje się odpowiednio do świadczeń w naturze, a mianowicie:

a) świadczenia w naturze, wykonane do dnia 1 marca 1936 r. włącznie, choćby zawiadomienia o ich wykonaniu były dostarczone urzędowi skarbowemu po dniu 1 kwietnia 1936 roku, podlegają zaliczeniu zawsze na poczet zaległości z wymiarów za r. 1932 i lata poprzednie. W przypadkach zaś, gdy zaległości te zostały już odpisane na podstawie niniejszego okólnika, należy dokonane umorzenia odpowiednio sprostować w drodze uskutecznienia stosownego przypisu;

b) świadczenia w naturze, wykonane po dniu 1 marca 1936 r., podlegają zaliczeniu na pokrycie nadwyżek zaległości ponad 400 zł., pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie lub też, gdy niema takich zaległości, na poczet innych płatnych należności, nawet pochodzących z wymiarów późniejszych niż za rok 1932, pod tym jednakże warunkiem, by wartość wykonanych świadczeń mieściła się w granicach zaległości podatkowych, pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie, oraz by zgłoszenie wykonania świadczeń w naturze (§ 19 dotyczącej instrukcji) nastąpiło przed dniem 1 marca 1936 r.

VI.

Zaległości, podlegające umorzeniu w myśl postanowień niniejszego okólnika ,odpiszą kasy urzędów skarbowych we właściwych księgach bierczych bieżącego okresu budżetowego, powołując się na niniejszy okólnik. Równocześnie z odpisaniem winny kasy wszystkie odpisane kwoty wciągnąć do specjalnych wykazów, założonych oddzielnie dla poszczególnych podatków. Wykazy te, zatytułowane „Wykaz odpisów, dokonanych w podatku . . . . — na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 14 lutego 1936 r. L. D. V. 2074/1/36", należy założyć na drukach wzór M. Sk. 806/Rach., po odpowiedniem ich dostosowaniu. Wykazy te należy doręczyć kierownikowi działu egzekucyjnego celem sprawdzenia, czy odpisane kwoty nie podpadają pod postanowienia cz. II ust. 2) pp. a-c niniejszego okólnika, poczem kierownik działu rachunkowo - kasowego sprawdzi nazwiska płatników i sumy, uwidocznione w wykazach, z odpisami, dokonanemi w księgach bierczych, i następnie, po wyprowadzeniu ogólnej sumy i podpisaniu tych wykazów, przekaże je działowi wymiarowemu celem wciągnięcia ogólnej sumy odpisów z tytułu umorzenia poszczególnych podatków do właściwych rejestrów przypisów i odpisów. Po ukończeniu akcji umorzeniowej wykazy odpisów mają być przechowywane przy tych rejestrach przypisów i odpisów.

VII.

W wypadkach późniejszego ujawnienia, że umorzenie niektórych kwot nastąpiło niezgodnie z postanowieniami niniejszego okólnika, należy dokonane umorzenie odpowiednio sprostować ewent. w drodze uskutecznienia stosownego przypisu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

168.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1936 r.

L. D. V. 2518/1/36

w sprawie zmiany okólnika z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35 o likwidacji t. zw. kont martwych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Celem odciążenia urzędów skarbowych i przyśpieszenia tempa prac, związanych z likwidacją t. zw. kont martwych na zasadzie okólnika z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35 (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 25, poz. 576), Ministerstwo Skarbu, zmieniając postanowienia części III pkt. 3) lit. A i B powołanego okólnika w sprawie trybu przeprowadzania poszukiwań miejsca zamieszkania płatników, poleca zaniechać poszukiwań w stosunku do tych osób, co do których, zdaniem naczelnika urzędu lub izby skarbowej, opartem na znajomości sytuacji majątkowej płatnika w czasie jego zamieszkania w okręgu urzędu (izby), wszczęcie kroków egzekucyjnych, nawet w razie odszukania obecnego miejsca zamieszkania takiego płatnika, nie dałoby pozytywnego wyniku.

Zaległości tych płatników należy odpisywać bez przeprowadzenia wspomnianych poszukiwań, zaznaczając tylko w postanowieniu (wniosku) o umorzeniu powody, dla których poszukiwań zaniechano.

Zarządzenie niniejsze ma zastosowanie zarówno w wypadkach poszukiwań, przeprowadzanych w miastach, mających więcej, niż jeden miejski urząd skarbowy, jak i przy sporządzaniu wykazów płatników o nieznanem miejscu zamieszkania, celem skierowania tych wykazów do Ministerstwa Skarbu.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu przypomina, że uprawnienia do umarzania zaległości na podstawie wymienionego na wstępie okólnika częściowo wygasają już z dniem 31 marca 1936 r., wobec czego izby i urzędy skarbowe dołożą wszelkich starań w kierunku zlikwidowania jeszcze w bieżącym okresie budżetowym największej ilości kont martwych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

169.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1936 r.

L. D. V. 2517/1/36

w sprawie podatku od lokali — odpis zaległości umorzonych dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 29 listopada 1935 r. L. D. V. 38483/1/35 w sprawie umorzenia podatku od lokali (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 34, poz. 792), Ministerstwo Skarbu, w wykonaniu art. 12 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), zarządza odpisanie z ksiąg bierczych zaległości w podatku od lokali, przypadających od 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych, przyczem ustala następujący tryb postępowania:

1) Dział wymiarowy sporządzi, na podstawie wykazów najemców (akt wymiarowych), dotyczących roku podatkowego 1935, imienny wykaz, według załączonego wzoru, płatników podatku od lokali od 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych, wypełniając w nim pierwsze 4 kolumny, i przekaże ten wykaz działowi rachunkowo-kasowemu.

Zwraca się tu uwagę, że na podstawie art. 12 wyżej powołanego dekretu umorzeniu podlegają zaległości w podatku od lokali, wymierzonym wyłącznie od 1 i 2-izbowych lokali **mieszkalnych**. Lokale zatem 1 i 2-izbowe, użytkowane chociażby w części na inne cele (zakład handlowy, biuro, gabinet dentystyczny, lekarski, kancelarję adwokacką i t. p.) z omawianej ulgi nie korzystają.

Wyjątek czyni się jedynie dla tych 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych, w których poza mieszkaniem część lokalu zajęta jest pod pracownię rzemieślniczą lub zakład przemysłowy, prowadzony przez właściciela lokalu. Zaległości w podatku od lokali za rok 1935 i lata poprzednie od tych lokali umarza się na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr. 50, poz. 336), to też lokale te należy również objąć wykazem.

2) Na podstawie otrzymanego wykazu dział rachunkowo-kasowy odpisze w księgach bierczych, z powołaniem się na „art. 12 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14.XI. 1935 roku", zaległości podatkowe, odnoszące się do wymienionych w wykazie pozycyj wymiarowych, zarówno za rok 1935, jak i za lata poprzednie, wypełniając równocześnie kolumny 5, 6, 7 i 8 wykazu.

Pozycje wykazu, dotyczące płatników, nieposiadających zaległości, należy skreślić przez całą długość wiersza.

Ponieważ wykaz ten nie będzie obejmował zaległości w podatku z lat ubiegłych od 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych tych osób, które w r. 1935 płatnikami tego podatku już nie były, albo też miały przypis podatku z tytułu zajmowania innego lokalu, przeto dział rachunkowo - kasowy wspólnie z działem wymiarowym sprawdzi wszystkie zaległości, figurujące na kontach płatników, którzy w roku 1935 nie mieli przypisu, z wykazami najemców (aktami wymiarowemi) za ostatni rok podatkowy, co do którego figuruje zaległość, i uzupełni wykaz przez dodanie pozycyj, obejmujących zaległości, podlegające umorzeniu.

3) Po wykonaniu wymienionych w poprzednim punkcie czynności kierownik działu rachunkowo-kasowego sprawdzi nazwiska płatników i sumy, uwidocznione w wykazie, z odpisami, dokonanemi w księgach bierczych, poczem wyprowadzi ogólną sumę odpisów, podpisze wykaz i przekaże go działowi wymiarowemu celem wciągnięcia ogólnej sumy odpisów z tytułu umorzenia do właściwego rejestru przypisów i odpisów.

4) Dział wymiarowy, po przeprowadzeniu ogólnej sumy odpisu przez rejestr przypisów i odpisów i podpisaniu przez naczelnika urzędu, przekaże omawiany wykaz działowi egzekucyjnemu, który na jego podstawie wyeliminuje z grup czynnych wszystkie tytuły wykonawcze, obejmujące zaległości umorzone, wypełniając jednocześnie kolumny 9 i 10 wykazu.

Tytuły, obejmujące wyłącznie zaległości umorzone, należy złożyć do grupy III, po uprzedniem wykreśleniu ich z ewidencji, tytuły zaś,

obejmujące równocześnie zaległości aktualne, po wykreśleniu w nich zaległości umorzonych, złożyć do właściwych grup czynnych, celem dalszego kontynuowania egzekucji.

Po ukończeniu akcji umorzeniowej wykaz odpisów winien być przechowywany przy rejestrze przypisów i odpisów, jako uzupełniający go załącznik.

Gdyby w czasie tej akcji niektórych akt wymiarowych w urzędzie nie było, np. z powodu wysłania ich do izby skarbowej, należy zwrócić się o ich natychmiastowy zwrot.

Całkowitą akcję odpisów należy przeprowadzić w księgach bierczych bieżącego roku budżetowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie zagubienia kwitów sekwestratorskich.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Urzędzie Skarbowym w Węgrowie stwierdzono zaginięcie z kwitarjusza sekwestratorskiego S. O. Nr. 676401 — 676500 pięciu oryginalnych kwitów od Nr. 676456 do Nr. 676460 wraz z kopjami, zaopatrzonych w pieczęć okrągłą Urzędu Skarbowego.

Powyższe podaje się celem zapobieżenia ewentualnym nadużyciom.